

– Det här är våra fem bröd och två fiskar, säger Heidi Storbacka om Mrs Bighill Singers nya skiva, som heter ”Tro”.

TEXT: **SOFIA TORVALDS**
FOTO: **NICKLAS STORBJÖRK**

Att sjunga *a cappella* – utan instrumentalt ackompanjement – är krävande. – Man kan inte gömma sig, säger **Heidi Storbacka**, som för tio år sedan grundade den sånggrupp som bär hennes namn: Mrs Bighill Singers.

Gruppens färskaste skiva, *Tro*, är ett urval psalmer och andliga sånger, i nya arrangemang gjorda av gruppmedlemmarna själva.

– Vi gillar enkelheten i *a cappella*, man behöver inte så mycket ljudteknik och instrument. Sången kommer så nära människor. *A cappella* är också krävande, så det har varit väldigt utvecklande att jobba utan komp.

På förra skivan, *Kom hem!*, var kompet en stor del av den musikaliska helheten, på skivan *Tro* har utmaningen varit att få både arrangemangen och gruppen att låta bra. När skivan bandades in var det ofta en stämning i taget, eller en grupp av stämmor i taget.

– Vi försökte banda alla samtidigt, men det blev för stor press. Tänk om man själv är den som sjunger fel och sedan är alla sura på en!

Blev bättre än hon tänkt sig

När Heidi Storbacka grundade Mrs Bighill Singers för tio år sedan var det för att forma en grupp som kunde göra lite mer utmanande projekt. Hon plockade ihop en grupp på magkänsla, och överraskande nog tackade alla ja. En tanke var att alla skulle bo i Österbotten helt enkelt för att göra det lättare att få ihop folk till övningar och bandning. Idag bor alla utom två gruppmedlemmar i Österbotten, från Vasa i söder till Karleby i norr.

– På många sätt har projektet blivit mycket bättre än jag tänkte mig. Vi har nått längre än min fantasi kunnat måla upp – och framför allt har det blivit annorlunda! Jag hade kanske en vision av en glassig, lite amerikansk grupp med snygga kläder och snitsig koreografi. Vi är ganska långt från det. Men det blev något mycket bättre, mycket mer genuint och med mycket mer värme och kärlek i det vi gör än jag kunnat föreställa mig.

Gruppen består av många heltidsarbetande småbarnsföräldrar, och sådana måste välja sina projekt.

– Jag tror vi varit ganska överens om att vi vill lägga vår tid på andlig musik, då får vi en kombo av att både det musikaliska är givande och det vi sjunger om känns vettigt.

Det bästa jag kan ge: bibelkör!

Sångerna på skivan *Tro* valdes ut med hjälp av gemensam brainstorming.

När Heidi Storbacka grundade Mrs Bighill Singers för tio år sedan såg hon framför sig en glassig grupp med snygga kläder och snitsig koreografi. – Det blev helt annorlunda, men mycket bättre!

Det blev värme

– Gruppmedlemmarna har fått välja det de känt att de gärna skulle vilja göra – kalla det sedan att välja med magkänsla eller genom Guds ledning.

Klippa du som brast kom till exempel med på skivan för att **Rasmus Forsman** drömde arrangemanget.

– Den fanns aldrig på någon lista och jag hade aldrig sjungit den förr.

Heidi Storbackas egen favorit är *Blott en dag*.

– Den är helt suverän, så intelligent och klok. Och *Bibelrally*, som jag arrangerade, betyder mycket för mig. Jag ruvade på rallyt väldigt länge och skrev det färdigt i vår, så min familj fick inte se mycket av mig över påsk.

Hon är jätteglad över att bibelrally-medleyt också engagerade sex av gruppens barn, de äldsta. Tre av dem är hennes egna.

– Jag vill ju hjärntvätta dem! Någonting tvät-

»*Bibelkör är det bästa jag kan ge dem!*«

tar vi våra hjärnor med, och då kan det lika väl vara bibelkör, det bästa jag kan ge dem, säger hon.

– Världen tvättar dem nog med annat.

Vårt sätt att förkunna

Mrs Bighill Singers tänker sig att den här skivan riktar sig till en lite äldre målgrupp – och kanske till barn.

– Sådana som faktiskt äger en cd-spelare fortfarande... Jag känner att det här är tant-musik, men jag är ju tant själv! En äldre generation känner igen sångerna, och i den bästa av världar aktualiserar vi sångerna också för en yngre generation.

Gruppen jobbar redan med följande skiva – *Hope* – som delvis bandats in parallellt med *Tro*.

– Och så skämtar vi att det ska bli ännu en tredje. Jag är ju från Jakobstad: *Tro*, hopp och

e och kärlek

Mrs Bighill Singers har funnits i tio år.

kärlek! *Hope* kommer tidigast i november 2020. Vi har många små bebisar i gruppen just nu, så vi måste anpassa takten efter krafterna i familjerna.

Och blir ni rika på det här?

– Nej, vi går inte på plus, det bara kostar! Vi gör inte det här för pengar, eftersom vi är tio stycken går det inte. Det är en trevlig fritidssysselsättning.

Gör ni det för att sprida det glada budskapet?

– Ja, det är vårt sätt att förkunna. Musik är så kraftfullt. Vi hoppas att vi når ut med Ordet och att det här är vårt bidrag. Eftersom vi är en stor grupp får vi sällan feedback, så ibland undrar vi: Är vi på rätt spår? Men vi får lita på att vi förmedlar Guds ord, och att den heliga Anden gör resten. Vi ger våra två bröd och fem fiskar, och så får Gud beröra dem som lyssnar.

Mrs Bighill Singers uppträder i Matteuskyrkan i Helsingfors den 31 augusti i kl. 18.

RECENSION

FILM

VEERAS MAGISKA VÄRLD

Regi: Tonislav Hristov

Manus: Tonislav Hristov och Kaarle Aho

Att möta demoner i rollspel och terapi

VEERAS MAGISKA VÄRLD handlar om en ung kvinna som kämpar med trauman från uppväxten, delvis genom att skapa andra berättelser om sig själv. Veera växte upp med en far som var alkoholiserad och våldsam. I filmen får vi följa hennes samtal med terapeuten, umgänget med modern och framför allt med den utvecklingsstörda brodern Ville – men vi får också stiga in i Veeras rollspelsvärldar. Veera ägnar sig åt levande rollspel, en sorts improviserad teater utan utomstående åskådare där deltagarna går in i sin rollfigur och lever ut rollspelsäventyret genom den. När Veera rollspelar blir hon V, en människa som är vänlig, alltid glad och skakar av sig det hon möter. Åtminstone är det så hon beskriver V för en av de andra rollspelarna. Men trots att Veera kan gå in i V och många gånger leva nya sidor av sig själv rör rollspelen ibland vid henne så starkt att hon inte klarar av att stanna kvar i rollfiguren V.

Veeras magiska värld är klassad som dokumentär och handlar om verkliga personer, men formatet har också drag som för tankarna till en spelfilm. Det är en film med en lugn stämning och kameran går ofta nära personernas ansikten på ett sätt som avslöjar att man antingen jobbat länge nog med personerna för att göra dem avslappnade framför kameran eller att ett visst mått av personregi förekommer – antagligen båda två.

De levande rollspel som visas i filmen har mörka undertoner. De handlar om demoner och mutanter, om att göra motstånd mot mörkret, hitta sitt eget ljus och sin egen styrka. Det är en fantasivärld, men deltagarna hanterar de mörka inslagen i sina egna liv genom att gå in i berättelserna. *Veeras magiska värld* lyfter upp och erkänner de skador som alkoholmissbruk och destruktivt föräldraskap lämnar efter sig. Men den lyfter också upp vårt behov av berättelser med både ljus och mörker, och den gemenskap som uppstår kring det gemensamma intresset, i det här fallet rollspelen. Det är rörande att se hur de andra deltagarna bemöter Veera, hur hon får hjälp att tala ut och hur djupa samtal om att vara sann mot sig själv och sluta leva i lögn uppstår. Trots mörkret i de berättelser som ageras ut fokuserar filmen också på den värme och den vänlighet som rollspelarna visar varandra. Den värmen känns äkta, inte spelad.

ERIKA RÖNNGÅRD

Vid sidan av de levande rollspelen följer filmen också Veeras umgänge med brodern Ville.